

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatio Synoptica De Iudiciis Ad Lib: II. Decretal: Gregorii IX.

Herberstein, Ferdinand von
Tabarelli de Fatis, Donato Vincenzo

Spirens., 1660

4. An mixta similiter probatio, quae ex duabus imperfectis diversi generis conflatur, ut si cum teste concurrat extrajudiciales confesio sit vera probatio?

urn:nbn:de:hbz:466:1-11416

tionem effici dubitandum non est. Neque
 obstat, aliud esse implere conditionem
 aliud implendi munere relevari. *L. jure
 vili ff. de condit: & demonstrat:* quia hic; qui
 ab onere probandi relevatur, per id rele-
 vatur, quod est probatio, scilicet per con-
 fessionem: at qui relevatur ab onere im-
 plendi conditionem, non relevatur per
 id, quod est conditio.

4. A simplicibus ad mixtas transendo
 in controversiam vocatur, an probatio
 mixta sit vera probatio? v. g. duæ proba-
 tiones junguntur, quæ simul & imperfe-
 ctæ sunt, & diversi generis, ut si cum testi-
 concurrat extrajudicialis confessio, *ju-
 cap: cum dilectus. de success: ab Intest:* aut si un-
 co testi juramentum, vel fama copuletur.
 Negat. *Menoch: l. 1: q. 39. num. 11. cum alle-*
 Argumentum est, quia causatum causæ
 suæ naturam sequitur. *L. ult: de nat: liber-
 can: principatus. 1. q. 1.* Cum itaq; probatio
 hæc mixta ex non plenis, non perfectis
 adeoque non propriis probationibus sed
 argumentis & præsumptionibus constet
 non potest ipsa verè & propriè probatio
 esse. Nihilominus placet opposita opinio

Lelij Manc: ad rubr: de prob: diff: 4. cap. 16.

Aut enim volumus plenam perfectamq;
 probationem esse hujusmodi, constan-
 tem duabus semiplenis, & constat veram
 & propriam probationem esse: Aut hoc
 idem negamus, imperfectamq; dicimus,
 & nihilominus idem à nobis statuendum
 est, inutile enim argumentum illud, non
 est plena probatio, ergo non vera, nec
 propria, quia plenitudo effectum & quã-
 titatem probationis dicit, proprietas ve-
 rò essentiam aut qualitatem indicat. Si-
 militer ex imperfectis diversi generis
 quid implicat perfectum constitui? Cer-
 te partes hominis licet diversæ sunt inter
 se, eam tamen potestatem habent, ut con-
 junctæ perfectum hominem efficiant:
 materia pariter & forma partes sunt inter
 se differentes, atq; incompletæ, quæ ta-
 mē compositum perfectum propriè con-
 stituūt. Testis igitur & juramentum mo-
 di sunt omninò diversi inter se, & singuli
 imperfecti, veruntamen, ut probationes
 sunt ita se habent potentialiter, ut simul
 harere, perfectissimamq; probationem
 componere possint. Nec obstat his pro-

positio illa: Causatum sequi naturam suam
 causa. Hanc enim generatim veram non
 esse, duplici exemplo ostendimus: Vide-
 mus enim semiplena ulla probatione non
 relevari probantem, ut sanè constat ex cap.
ult. de jurejur. & *L. admonendi, ff. eod.* & nihil-
 ominus relevari, si duæ incompletæ sim-
 jungantur. *cit. cap. ult.* & *L. admonendi*
 Testes etiam per se & separatim accepti
 vix semiplenam probationem faciunt,
 qui tamen juncti plenissimè & perfectissimè
 probant: constat igitur non urgere
 quæ opponunt. Cur enim vera & propria
 probatio dicenda non videatur, quæ mo-
 dis licet impropriis conficitur? Neque
 rò argumentum valet à modo, quo
 conficitur, ad rem ipsam, quæ conficitur
 ut exemplis comprobatur. Dominium
 enim verum propriumque esse dicitur
 quod fictâ, & minus propriâ traditione
 transfertur, ut scribitur ad *L. ex hoc jure*
de justit: & jure. Datur etiam possessio
 clausula constituti. *L. quod meo. cum nota*
de acqu: possess: & quidem vera & propria
L. certè. §. 1. ff. de precar: cum tamen ficti-
 tius huiusmodi translationis actus

Non ergo necessarium est, ut eiusdem naturæ sint partes, cuius est totum: præsertim quando partes homogeneæ non sunt: sic enim carne & ossib⁹ animal compingitur, quæ tamen diversæ naturæ sunt.

5. Ex quo principio emergit dubitatio an probatio mixta, quæ unico teste & iurejurando componitur, sufficiat ad implementum formæ. CASUS est. In testamento paganico 7. testes requiruntur a deo, ut vel uno deficiente nullius sit momenti *L. si unus C. de Testam.*: finge conditum fuisse testamentum, inq; eo testem unicum defuisse, quæritur possitne deferri iuramentum juxta *cap. ult. de iurejur.* & *L. admonendi ff. eodem*. Prima opinio eo fundamento negat, quia forma ad amissim, & quod aiunt, specificè seu in individuo & ad unguem impleri debet, non autem per æquivalens, aut alio modo. Formalis quoque solennitas indivisibilis est. *L. hac consultissima. L. furiosum C. qui testam. fac. poss.* at nec specificè impleretur, nec maneret individua, sed per semiplenas divideretur, si vice testis iuramentum admittendum foret, ergo. Vide